

Sygn. akt V KK 226/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 czerwca 2020 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **W. N.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 26 września 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 23 stycznia 2019 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 stycznia 2019 r. (sygn. akt II K (...)) W. N. został uznany winnym czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 września 2019 r. w ten sposób, że:

- przyjęto, iż oskarżony W. N. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, a wymierzoną oskarżonemu karę obniżono do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- orzeczono wobec oskarżonego W. N. środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 12 lat.

W pozostałej części utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ istotny na jego treść, a mianowicie naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

„- art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w związku z art. 170 § 1 i 2 k.p.k. poprzez bezzasadną akceptację oddalenia przez sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych obrońcy P. F. i M. B., z motywacją nie znajdującą uzasadnienia w procedurze,

- art. 410 w zw. z art. 7 i 92 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie wartościowania materiału dowodowego w postaci zeznań świadka oskarżenia P. F. i wyjaśnień oskarżonego W. N. według ich postaw życiowych i procesowych, w oderwaniu od całokształtu materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowej oceny dowodów, bez należytego i rzetelnego ustosunkowania się do zarzutów dotyczących nieprawidłowości w ocenie zeznań, tzw. „świadków oskarżenia” podniesionych w zarzutach apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia przez sąd pierwszej instancji nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących tego, że:

- przejazd samochodu osobowego kierowanego przez świadka P. F., wykonującego manewr skrętu w lewo, bezpośrednio przed nadjeżdżającym zestawem ciężarowym kierowanym przez K. B., mógł mieć i miał rzeczywisty wpływ na wykonanie manewru gwałtownego skrętu w lewo, bez hamowania, przez kierującego K. B. jednakże z opóźnieniem, co skutkowało utratą panowania nad zestawem ciężarowym, jego uderzenie w barierę i stoczenie się do rzeki G., a w konsekwencji śmierć kierującego K. B.,

- *zły stan zdrowia kierującego zestawem ciężarowym K. B. oraz jego złe samopoczucie w dniu zdarzenia w powiązaniu ze złymi warunkami atmosferycznymi oraz nadmierną prędkością, jak i stanem technicznym zestawu ciężarowego, mogły skutkować i skutkowały brakiem należytej obserwacji przy zbliżaniu się do skrzyżowania z ul. M. i obwodnicą, zbyt późną i nieadekwatną reakcją na zaistniałą sytuację drogową, co skutkowało utratą panowania nad zestawem pojazdów ciężarowych i jego stoczeniem się do rzeki G.,*
- *braki możliwości badawczych stanu technicznego zestawu ciężarowego po zaistniałym wypadku w pełnym zakresie nie powinny skutkować orzeczeniem biegłego o sprawności układów hamulcowych i kierowniczego oraz pozostawianiu tych systemów poza wpływem na zaistniały wypadek drogowy.*
- *rzeczywistych skutków nadmiernej, niedozwolonej administracyjnie prędkości jazdy zestawu ciężarowego i ich wpływu na zaistniały wypadek drogowy, na niekorzyść skazanego W. N., pomimo wskazywania na te wątpliwości i ich nie usunięcie w apelacji obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego w P..”*

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. oraz o uchylenie w całości utrzymanego nim w mocy, w pozostałej po zmianie części, wyroku Sądu Rejonowego w P..

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Do jego stanowiska przyłączyli się oskarżyciele posiłkowi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Nie można podzielić zarzutu dotyczącego błędnego rozpoznania kwestii oddalenia wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie P. F. i M. B.. Nad tym zagadnieniem Sąd odwoławczy pochylił się na s. 3-4 uzasadnienia wyroku, wskazując na racjonalność decyzji o zaniechaniu przeprowadzenia ponownego przesłuchania. Adekwatnie, odnosząc się do konkretnych kart akt sprawy (m.in. protokoły przesłuchań) omówił przebieg składania depozycji przez tych dwoje świadków w sprawie i ujawnionych tą drogą nieścisłości w ich zeznaniach. Podkreślił także, że ujawnienie protokołów zeznań z wcześniejszego przesłuchania

nastąpiło w obecności obrońcy, który nie miał do tego zastrzeżeń. Nie wskazano w kasacji, w jaki sposób rozpoznanie tego zarzutu miałyby stanowić rażące naruszenie prawa procesowego, które miałyby wpływać na treść orzeczenia.

Analiza pozostałych zarzutów kasacji prowadzi do jednoznacznego wniosku, że stanowi ona de facto powtórzenie apelacji, jedynie pozornie zmodyfikowanej na potrzeby postępowania kasacyjnego.

Wątki różnic w depozycjach świadków P. F. i M. B. były przedmiotem obszernych rozważań Sądu odwoławczego (s. 3-5 oraz 11-15 uzasadnienia) i wskazano w nich jasno, jakimi kryteriami kierował się Sąd akceptując sposób procedowania Sądu I instancji (odczytywanie zeznań i wyciąganie wniosków z wychwyconych rozbieżności).

Podobnie sporo uwagi Sąd poświęcił zarzutom związanym z hipotetycznie złym stanem zdrowia pokrzywdzonego, co mogłoby wpływać na jego reakcje psychomotoryczne. Tutaj także Sąd odniósł się wyczerpująco do dostępnego materiału dowodowego o charakterze medycznym (s. 5-6 uzasadnienia). W istocie wykazał, że sugestie obrony w tym zakresie nie zostały w żadnej mierze nawet uprawdopodobnione.

W kontekście możliwości stosowania art. 5 § 2 k.p.k. co do ustalenia wersji inkryminowanego zdarzenia, Sąd odwoławczy także nie miał wątpliwości, iż w zakresie kwestionowanym apelacją nie było potrzeby do sięgania po ten mechanizm, gdyż wszelkie wątpliwości usunięto na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego (m.in. opinii biegłego). Brak możliwości dokonania badań układu hamulcowego oraz innych elementów zestawu ciężarowego nie wpływał na ocenę przebiegu zdarzenia. Sugestie apelującego słusznie uznano jedynie za linię obrony i niczym nie poparte założenia. Natomiast Sąd art. 5 § 2 k.p.k. zastosował na korzyść skazanego dokładnie analizując racjonalność przyjęcia przez Sąd I instancji umyślnego charakteru naruszenia reguł postępowania w ruchu lądowym.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.